

برگزاری جشنواره‌های سوزن دوزی به ماندگاری این هنر کمک می‌کند

به گزارش روابط عمومی و امور بین الملل منطقه آزاد چابهار سهیلا جبری هنرمند در گفتگو با خبرنگار گروه فرهنگی باشگاه خبرنگاران جوان، گفت: کمتر افرادی هستند که در عرصه صنایع دستی و میراث فرهنگی دستی بر آتش داشته باشند و نام مهتاب نوروزی به گوششان نرسیده باشد.

وی افزود: دست‌آفریده‌های این بانوی سوزن‌دوز در نمایشگاه‌های داخل و خارج از ایران بارها به نمایش درآمده و نظر همگان را به خود جلب کرده و مورد استقبال قرار گرفته است. کارهای ایشان بارها به فرانسه رفته و در مزون‌های مختلف آن دیار به عنوان کار تکمیلی لباس‌های فاخر به نمایش درآمده است.

جبری بیان کرد: این بانو به جز سوزن‌دوزی در پرریزدوزی، سیاه‌دوزی، آینه‌دوزی، سکه‌دوزی و رودوزی نیز در منطقه سیستان و بلوچستان سرآمد همگان بود و اکثر دختران این خطه از هنر و دانش او بهره‌مند شدند.

وی گفت: مهتاب، شامگاه جمعه ۲۴ تیر ۱۳۹۱ در منطقه قاسم آباد استان سیستان و بلوچستان در شرایطی بدرود حیات گفت که پس از تقدیری که فرهنگستان هنر از مهتاب نوروزی و سیزده هنرمند دیگر در برنامه «گنجینه‌های از یاد رفته هنر ایرانی» در سال ۱۳۸۶ انجام داد، به سال‌ها تلاش او در اداره‌های مختلف استان سیستان و بلوچستان برای دریافت حقوق بازنشستگی و بیمه او پایان داده شد و مقرر در پنج سال آخر عمر مهتاب نوروزی که به دلیل کهولت سن و کم‌بینایی دیگر قادر به سوزن‌دوزی نبود، پرداخت شد.

جبری گفت: حال پس از گذشت بیش از ۶ سال از درگذشت مادر سوزن‌دوزی ایران، مقرر شده است که «نشان ملی مهتاب» با آغاز روند اجرایی تفاهم‌نامه بین معاونت امور هنری وزارت فرهنگ و منطقه آزاد چابهار و در راستای حفظ و احیای حوزه دوخت و دوزهای بومی در سطح ملی و منطقه‌ای در هشتمین جشنواره مد و لباس فجر رونمایی شود.

سهیلا جبری محقق و پژوهشگر لباس اقوام و طراح لباس برند «چیامد» درباره اهمیت حفظ و احیای هنر مهتاب نوروزی اظهار داشت: مهتاب نوروزی و بسیاری دیگر از هنرمندان هم نسل او در شرایطی بسیار دشوار و زمانی که مردم غم نان داشتند و استان‌های محرومی مانند سیستان و بلوچستان در سخت‌ترین اوضاع معیشتی به سر می‌بردند، با تکیه بر هنر و عزم جدی خود در مسیر حفظ میراث فرهنگی ایران زمین قدم برداشتند و آن را با جان و دل نگاه داشتند.

وی گفت: خوشحالم در عصری زندگی کرده‌ام که افرادی همچون مهتاب بسیار بودند و کارهای تأثیرگذاری در بخش لباس و رودوزی انجام دادند و شاید آرزویم به عنوان فردی که در این زمینه دستی بر آتش دارم، داشتن کالکشنی در ارتباط با سوزن‌دوزی‌های سیستان و بلوچستان است.

این پژوهشگر لباس اقوام در ادامه با ابراز تأسف از اینکه مهتاب‌های نوروزی بسیاری یک تنه باری را به دوش کشیدند و شاگردانی پرورش دادند اما کمترین تمهیدات برای ادامه دادن راه این بزرگان وجود ندارد، بیان کرد: موضوع حفظ میراث فرهنگی، موضوعی بزرگ، عظیم و جمعی است که حفظ آن به یک عزم هماهنگ و ملی از سوی نهادهای مختلف در بخش دولتی و خصوصی بستگی دارد.

جبری تأکید کرد: روند استاد شاگردی تاکنون در ارتباط با بسیاری از مباحث مرتبط با حیطه صنایع دستی و میراث فرهنگی نتایج ثمربخشی داده است اما وقت آن رسیده که این روند تبدیل به یک جریان علمی در کشور و مباحث سوزن‌دوزی تبدیل به سرفصل‌های

این هنرمند با اشاره به اینکه تداوم نگاه علمی در بحث سوزن‌دوزی‌های ایرانی می‌تواند جذب دانشجویان از کشورهای مختلف را به دنبال داشته باشد، اظهار داشت: اگر این هنر تا به الان ماندگار بوده مدیون زحمات مهتاب‌هایی است که با جان و دل آن را نگه داشته‌اند از این به بعد جای پژوهشکده‌های صنایع دستی خالی بوده و لازم است در سریع‌ترین زمان ممکن پژوهش‌های میدانی بررسی و تبدیل به مباحث علمی شوند.

جبری افزود: امیدوارم اعطای نشان ملی مهتاب فرصتی را فراهم کند که هنرآموختگان عرصه صنایع دستی گرد هم آیند و راهکاری‌های جدیدی برای ورود به عرصه صنایع دستی را ایجاد کنند. در این بین بخش صادرات بسیار مهم است در حالی که متأسفانه گنجینه‌ای که می‌تواند به لحاظ اقتصادی به ما کمک کند در سال‌های اخیر به شدت مغفول مانده است.

وی با اشاره به اینکه ثروت غنی داریم که بخشی از آن صادرات سوزن‌دوزی‌های ایرانی است بیان کرد: ای کاش تا زمانی که مهتاب زنده بود با کمترین کمک شرایطی را برایش ایجاد می‌کردیم که در آرامش شاگردان بیشتری تربیت کند، اما بر این باورم که هنوز هم هنرمندانی هستند که می‌توانیم آن‌ها را دریابیم، از آن‌ها قدردانی کنیم و در زمان حیات نشانی به نشان هایمان اضافه کنیم.

جبری گفت: آرزوی جمعی ما این است که بتوانیم جشنواره‌های سوزن‌دوزی داشته باشیم نه صرفاً با هدف برگزاری بلکه در راستای شناسایی افرادی که در سراسر ایران کار دست دوزی انجام می‌دهند و اینگونه است که می‌توانیم به ماندگاری آن‌ها در جامعه معاصر امیدوار باشیم.

